

Fotoğrafçı

— Fulya Codal · 02 Kasım 2011

...

Günümü yine verem ettim. Sonunda öksürdüğüce kanamaya başladı. Bugün baş rollerde senin olduğun bir fotoğrafta, deklanşöre hızla bastım. Kırağan soğuğu bir film karesi canlandırdım aklımda. Uzun bir sabahın ardından zal masal kuşu misali, dilsiz replikler geveledim aklımın ucunda. Yirmiiki numaralı tren koltuğundan kani flaşlar patladı. Marifet bu ya, dahil olamadığımız bir hayatın provasız yaşayışı gibiydi tüm bu hengame.

Aslında beklemek de bir ibadettir aşk'a.. dedi. Çünkü herkesin bir kimsesizliği var / üzerine devrilen. Bu yüzden kimse yalnızlığı göze alamaz çoğu zaman. Gelmeyeceğini bile bile bekler bazen birileri, kimilerini...

- söyleyeceklerim çoktu, darlanıp susmasaydım...
- biliyorum
- nerden anladın
- hissettim sadece..
- sen her şeyi hissedersin mi?
- hissetmem gerekenleri yalnızca
- bilmece gibisin hala / yanıtlarını saklayan..

Aslında şöyle başladı her şey... Bir kalem tutuşturdular elime, tüm gördüklerimi anlatmamı istediler. Yazmam! dedim.. Ben yazarken kendimi kaybediyorum. Hayat anlamak için değil, yaşamak için var olmalı; neden ölmeyi seçtik. Katran gibi, silinmiş bir anı gibi geçti gözlerimden kaygılar. Böyle olmak istemedim, belki istedim bilmeden, bilmiyorum. Nereye kadar sürer böyle, nereye kadar dikensiz kalabilirim. Derimden içeri kök salmaya başladı dikenler. Hoyrat olmak belki en kolayıydı. Ama istemedim. Tercihlerimiz bizi biz yapan yaşanılacaklardan başka bir şey değildi. Nazlı bir ay gülümsedi tepeden. Siyah beyazdan ibaretti. Tutuldum! Dilerseniz fotoğraf çekebilirim dedim... En flu'sundan...

- Anlat.. dedi sorgucu.. Sen eskiden anlatıcı değil miydin?
- Sustum.. Devam ettim zorlukla;
- Sadece bir kısmını anlatabilirim.. Fotoğrafını çekebildiğim bir kaçını...

...

Bir aşkın sevincini daha ıskalamıştı genç kız. Kalbi için 'aşk şehidi' denilebilirdi. Üstelik ne de şık duruyordu üzerine bile bile intihar süsü verdiği ölüm. Ağzında bal varken konuşmaktı en büyük

kabahati. Acıya hevesli sözlerin, arı gibi diline dadanıp soktuğunda anladı kalbinin zehirlendiğini. İçine sığmayanları dışarı taşırdığında nereden bilebilirdi her yanı hüzzamlı bir ızdırabın kaplayacağını. Bunları hesap edememişti sevdiğini haykırırken. Ümitsizliği beklentisiz sevgisi için yeter sanmıştı. Her şeye 'rağmen' sevmekti onunkisi. Yani sevgilerin en yücesi...

Adam kendi ağırlığınca (u)mutlu günler geçiriyordu. İçsel denizlerinde yüzmekten başka bir alışkanlığı yoktu. Bağımlılık derecesinde geçmiş pişmanlıklarının yükünü taşımanın cezasına çarptırılmıştı hafızasını. Kalbini dikenli tel örgülere bağlamıştı. Kimse sınırlarının öteki yanına geçsin istemiyordu. Zihninde arınma provaları yapıyordu sürekli. En büyük korkularıyla her yeni günde yüz yüze geliyor ve acı çekmeyi gizliden bir haz haline dönüştürüyordu. Bu halinden mutlu değildi. Ama yaşadıklarına ve yaşattıklarına bir bedel biçmesi gerekseydi, bu en gaddar şekliyle öldürmek olurdu kendisini. Ama ölmeyi bile hak etmiyordu. Bu en kolay kurtuluş olurdu onun için. Daha fazla bedel ödemeliydi ve acıtmalıydı içsel derinliğindeki tezlerini. Tabularını yıkmalıydı, damarlarını kanatmalıydı tırnaklarını geçirerek ve nabzını hiçe sayıp, soluk soluğa kendine koşmalıydı, en şiddetli günahlardan arındırmak için günahsız yanlarını.

...

-Peki ne oldu sonra?

-İkisi de öldü, herkes gibi..

Her şeyi uzaktan izledim. Evet bu kötülükse bile bunu yaptım. Her şeyi gördüm, şahit oldum. Aşk'ın insanları bulutlara yağmur / rüzgarlara toz eylediğini gördüm. 'Kara sevda bu' dedi birisi. 'Hayır!' dedim. Mevzu aşk'sa en kirli yüzlerimiz bile a(ş)klaşıyor. Kendi olmaktan çıkıyor insan, sevilene dönüşüyor. Ama bunun kıyısından bile geçemeyenler de tanıdım.

Aşk'ın halleri olmalıydı. Maddenin katı-sıvı-gaz olduğu gibi, aşk'ın da ben, sen ve o halleri vardı kanımca. 'Ben'cilce sadece kendi ruhunu tatmin için sevenler, seni olduğun gibi yalnızca 'sen' olduğun için sevenler ve o'nun 'o' olduğunu unutup başkalaştırmaya yeltenenler.. Oysa aşk sen veya ben olmaktan sıyrılıp 'biz' olmayı başardığında aşk olmaz mı?

Kafam hayli karışık. İnsanları anlama çabamsa yersiz ve biraz da tutarsız bir uğraştı. Aşk madem böylesine güzel bir şeydi de, neden aşık olduğunu söyleyen herkes bunca ızdıraba maruz kalıyordu. Aşk'a inanmadığını ileri süren insanlar çok mu canı yandığı için bu kadar katı hislere bürünmüştü veya sadece kendisini mi kandırıyordu. Teselli edebilmek için kendisini saçma sapan bir iknaya mı sürüklüyordu. Delicesine isterken aşk'ı, gardını almayı ihmal etmiyordu belki de. Bu bir savunma mekanizmasıydı.

-Tamam.. dedi sorgucu.. Artık dilediğin kadar susabilirsin, senin bir şey bildiğin yok!

-Tek bildiğim; bir filmde işittiğim o sözden ibaret..

-Nedir?

- 'Mutlu olabilmek için birlikte yaşamalı ve mutsuz olmalıyız' (y.d.e.s.)
- Mutluluk ve mutsuzluk eşittir diyorsun yani?
- Aşk sadece birilerine yüklediğimiz anlamlar için kullandığımız zavallı bir araç. Mutluluk ve mutsuzluk ikiz kardeş gibidir. Ama mutlu olmamak ikisine de benzemiyor. Arafta kalmış bir his; bu ikisinin üvey kardeşi..
- Peki sen, tüm bildiklerine ve gördüklerine 'rağmen' mutlu musun?
- Ben üvey kardeşim...Aşk için cenk meydanında şehit olan nicelerinin yanında olsa olsa soğukkanlılıkla cesetlerin fotoğrafını çeken bir gezginim...
- Neden dönmüyorsun, orada işin ne?
- Beni çağırma; bekliyorum; ölmek için..
- İzlediklerin yaşamayı çekilmez kılacak kadar acınası değil mi?
- Bir gecede avuç avuç saçlarım döküldü. Ben kendime hala gidemedim..
- Boşluklarını doldurmak için düştüğün çukurdan, soluğunu özlediğin sesinin sabrını azad et..
- O fotoğrafı çekmeliyim!
- Kendi ölümünü mü?
- Hayır! Mutlu olmayı başaran Adem ve Havva'yı..
- Az ve öz bir inançla yaşayanları yani..
- Belki de bunca yıl yanlış bir kareden baktım hayata..
- O fotoğrafı hiçbir zaman çekemeyeceksin..
- Biliyorum, çünkü hiçbir şey görüldüğü gibi değildir..
- Öyleyse; sustuklarında onları duymadıklarını, bağırma; gerektiğini söyle!
- Ölüler konuşamaz ..
- Ya konuşurlarsa?
- Bunu fotoğrafla ispatlayamam, ondan korkuyorum..

fulya/eylül-ekim2011